

indkastede det hele. Det, som jeg tror er en stor Fordel ved det nuværende Forslag, er, at alle vedkommende kunne tvinges til at komme frem, deltage i Auktionskonditionerens Affattelse, sige, om de have noget imod dem eller ikke, og for øvrigt, naar de ikke have noget imod dem og ikke kunne anføre noget, der kan tages til Følge som gyldigt og rigtigt, kunne de ikke komme med Indsigelse bagefter. Det er et meget væsentligt Gode, der opnaas. Hvad saa Auktionsforvalterens Stilling angaar, da er den, som den ærede Ordfører bemærkede, egentlig slet ikke anderledes, end den maa være. Det er jo ingenlunde saa, at han tager den hele Forsøgning i sin Haand; det er jo dog saa, at Advokanten maa beständig optræde som den, der fordrer, at Sagen skal fremmes, for det første som den, som forlanger selve Ewangsauktionen, og maa legitimere, at de fornødne Fundamenter for den ere til Stede, fremdeles optræder han som den, der maa forelægge Udkastet til Auktionskonditionerne osv. og han maa erklære, om han vil have Hammerflag eller ej. Auktionsforvalteren tilkaldes kun, naar der under disse Forhandlinger, som saaledes blive nødvendige mellem de paagældende, opstaar Strid; han maa afgøre saadanne Stridspunkter. Det er jo nødvendigt for at faa et sikkert Fundament for hele Auktionen. Det er netop det uheldige, at saadanne Afgørelser ikke kunne fremkaldes straks inden Auktionen, men at de, som den nugældende Lovgivning er ordnet, kunne gemmes til bagefter og gøres gældende som Grund til at faa det hele erklæret ugyldigt. Der er egentlig ikke noget, som i principiel Henseende er nyt, i det mindste ikke noget, som har den mindste praktiske Betydning, som henlægges under Auktionsforvalteren, i Sammenligning med, hvad der ogsaa nu er et Domstols spørgsmål. Man kan heller ikke her sammenligne Kreditors Stilling med Kreditor i Konkursboer i den Forstand, at deres Udebliben fra Skifteamlingen skulde gøre noget videre; det gør det ikke her; det skulde netop være en af Fordelene ved den nye Forsøgning, at Pant-haverne, navnlig de bedre stillede af dem, i Reglen kunne blive borte; men det er efter min Mening ikke nogen Stade til, tværtimod, det er et Gode ved det nye System, i Særdeleshed naar den Endring bliver staaende, som her er vedtaget, nemlig at Auktionsforvalteren skal paase, at der ikke i Konditionerne sættes noget, som strider mod Pant-haverens Interesser, saaledes som disse af Panteattesten kunne ses at være, at den Fordel opnaas, at i de fleste Tilfælde have disse Jost ikke Interesse

af at møde, og derfor møde de heller ikke; men det er efter min Mening netop et stort Gode ved den nye Fremgangsmaade. Det, at de møde ved slige Følgigheder, vil i Usmindelighed sige, at de antage en Sagfører og betale Salær, men at saadant kan undgaas staar for mig som noget, der i det hele taget kun kan være til Publikums Fordel. — Dernæst gjorde den samme ærede Taler nogle Bemærkninger til mit Endringsforslag; det Endringsforslag, jeg har fremsat i Dag, Bemærkninger, der vel ogsaa til Dels skulde være rettede mod den forrige Gang vedtagne § 46, for saa vidt nemlig som det efter mit Endringsforslag fremgaar, at de bedrestillede Pant-havere kunne forlange, at Ejendommen skal sælges. Jeg ser ikke, det er muligt at ordne dette Forhold paa nogen anden Maade. Naar vi tænke os det Tilfælde, at Voet stiller en Ejendom til Auktion, altsaa at Kreditorerne ikke have benyttet den Ret, som hjemles dem i § 46 til straks fra første Begyndelse at tage Ejendommen ud af Voet, men lade Voet tumle med Ejendommen og stille den til Auktion, og det viser sig, at der ikke kommer noget ud af Voet, saa er det, at man har bebrejdet den nuværende Lovgivning, at Voet alligevel skulde være baade berettiget og i Grunden ogsaa forpligtet til at sælge Ejendommen, og det har man væsentlig støttet paa den Betragtning, at da der ingenting bliver til de personlige Kreditorer, har Voet ingen Interesse her. Men denne Betragtning gælder altsedes ikke om Pant-haverne; den gælder ikke om de Pant-havere, der saa Dækning ved Voet. For deres Vedkommende er Stillingen saaledes og maa blive saaledes, at de sige: Vi ønske Hammerflag. Dette gælder ogsaa udenfor Konkurs, og det forekommer mig i det hele uundgaeligt, at denne Ret til at forhindre Salget af Ejendommen kun kan tilkomme en Pant-haver, som ikke bliver fuldt dækket, under den Forudsætning, at de bedre Prioritetspant-havere ikke sige: Nej, vi ville have den solgt; det forekommer mig, at det er noget, som der ikke er noget ved at gøre. Det vilde jo være aabenbart uretfærdigt imod den første Pant-haver, om han skulde kunne forhindres i at faa givet Hammerflag, og det er, saa vidt mig bekendt, heller ikke forlangt af noget Mennekte. Det, man fra Sagførereforeningen og andre Steder har fundet ubilligt, er, at Voet skulde sælge Ejendommen, men saa vidt mig bekendt, er der ikke noget Mennekte, der har fundet, at det var rigtigt, at det skulde være forment de bedre stillede Pant-havere, der blive dækkede ved Budet, at forlange Hammerflag. Det tror jeg der-